

Mélo die d'amour – de vele facetten van de Liefde

Leesclub Osseboek o, 26 november 2014

“Een vrouwenboek, veel ge-psychologiseer”.

“Naarmate het boek vordert, wordt het minder goed, staan de personages steeds verder van je af.”

“Het eerste deel leest wel vlot weg, maar daarna wordt dat lastiger, het boeit steeds minder.”

“De schrijfster kan in een paar zinnen heel mooi bepaalde beelden neer zetten. Andere stukken zijn langdradig en zonder veel betekenis.”

Dat waren in het kort enkele van de eerste reacties op “Mélo die d'amour.” Op de vraag wie de eigenlijke hoofdpersoon is, kwam geen eenduidig antwoord. Luuk is weliswaar de verbindende persoon, maar is volgens de meesten niet de hoofdpersoon; daarvoor leer je hem onvoldoende kennen.

Het boek heeft -zoals de titel aangeeft- iets van een muziekstuk. Kenmerkend voor muziek is de herhaling van een thema en variaties daarop. In dit geval op het thema liefde en hoe mensen daarmee omgaan. Zowel Atie in dl 1, als Roselynde in dl 3 en Gerdine in dl 4 brengen degenen die hen het liefst zijn (respectievelijk Gustaaf, Rogier en Jonas) in contact met een andere vrouw (respectievelijk Marina, Iris en Myrte). Nadat deze op verschillende manieren het hart van de genoemde mannen hebben veroverd, worden de minnaressen ‘afgestoten’. Atie breekt wanneer Marina een dochter krijgt (de dochter die ze zelf had willen hebben?). Roselynde voelt zich verantwoordelijk voor de dood van Iris (terecht?) en in het verlengde daarvan ook voor die van Rogier. Vijfentwintig jaar na dato gaat zij ineens ‘boete’ doen door op zoek te gaan naar een Christusbeeld. In hoeverre de ontmoeting met Luuk daarin een rol speelt, konden we ons niet voor de geest krijgen. Ook Myrte wordt na bewezen diensten door Gerdine en haar moeder ‘afgedankt’. Overigens doet ook Gustaaf boete in de vorm van financiële tegemoetkomingen richting Atie. Dat hij nooit los van haar heeft kunnen komen, wordt in het eerste deel volgens ons heel mooi in beeld gebracht.

De vele driehoeksverhoudingen kwamen langs. Hieronder op een rijtje:

- tussen Gustaaf, Atie en Marina (dl 1)
- tussen Luuk, diens vrouw Myrte en Ciny (dl 2)
- tussen Luuk, diens vrouw Myrte en Roselynde (dl 3)
- tussen Roselynde, Rogier en Iris (dl 3)
- tussen Rogier, Arthur en Roselynde (dl 3)
- tussen Myrte, Jonas Ropte en diens dochter Gerdine (dl 4).

Eigenlijk is de laatste een vierhoeksverhouding, ook de echtgenote van Jonas, de moeder van Gerdine is hierin betrokken. De relatie tussen Gerdine en haar moeder heeft iets problematisch net als die tussen Roselynde en Rogier in het derde deel. De vraag werd gesteld of die laatstgenoemde een incestueuze is. Dat hoeft niet; de reden waarom Roselynde aan Rogier hangt, is verklaarbaar door het vroege overlijden van haar ouders. Over liefde gesproken: Myrte is door haar moeder weggegeven aan een tante; uit liefde (?!).

Vanuit de Aristotelische visie, aldus een van onze leden, is het geen goed boek. Die visie gaat er vanuit dat een verhaal zichzelf als het ware vertelt. De gebeurtenissen volgen logischerwijs op elkaar. Dat is hier nauwelijks het geval (al kun je wel stellen dat door de komst van Marina de relatie tussen Gustaaf en Atie onder druk komt te staan, met alle onvermijdelijke gevolgen van dien).

Dat er in dit boek geen (pasklare) antwoorden worden gegeven, komt in de recensies terug. De lovende woorden in verschillende recensies, met name dat het naar het eind toe steeds beter wordt, vinden bij ons geen weerklank. Heb boek laat veel ruimte voor de lezer. De manier waarop vele lijntjes worden uitgezet, herhaald en gevarieerd, wordt als gekunsteld ervaren (met herhaalde rollen voor trouwe honden, lijdende en leidende paarden).

Hoofdpunt van kritiek: de personages komen onvoldoende tot leven, je kunt je met geen ervan identificeren. De vraag naar het waarom wordt, zoals ook al in het Franstalige motto is aangegeven, niet beantwoord, maar geheel aan de lezer overgelaten.

Gesteld werd dat er diverse soorten liefde naast elkaar kunnen bestaan. Dat geldt overigens ook voor onze voorliefde voor bepaalde auteurs, want behalve De Moor komen ook eerder door ons besproken auteurs als Brusselmans en 't Hart nog even langs.